

men et selvstændigt administrationsorgan under FN.

Resolutionens tilblivelse skyldtes først og fremmest et britisk initiativ og en amerikansk imødekommenhed under de afgørende forhandlinger. Det har siden verdenshandelskonferencen i 1964 været udviklingslandenes erklærede indstilling, at der måtte oprettes en *særorganisation* for en så vigtig sag som industriel udvikling i betragtning af, at landbrugssager, arbejdsmarkedsproblemer og sundheds- og uddannelsesproblemer var henlagt til hver sin organisation. De vestlige lande har hertil haft såvel principielle som finansielle betænkeligheder og desuden en tvivl om, hvorvidt en særorganisation overhovedet var en hensigtsmæssig vej til at fremme udviklingslandenes industrialisering, da industrispørgsmål i det hele var mindre egnede til internationalt samarbejde end landbrugsspørgsmål. De vestlige lande har derfor hellere villet støtte en udvidelse af det inden for FNs sekretariat bestående *industriiseringscenter*, hvis virksomhed særlig har omfattet fremme og udbredelse af industrielt anvendelige forskningsresultater fra industrilandene og teknisk bistand til uddannelses- og planlægningsvirksomhed i udviklingslandene.

På ECOSOCs 39. samling i juli 1965 var der enighed om at anbefale en væsentlig forøgelse af bevillingerne til industrialiseringscentret og en udvidelse af FNs tekniske bistandsprojekter med særligt henblik på industriel udvikling. Fra britisk side udkastede man i tilknytning hertil tanken om en frivillig fond til finansiering af yderligere projekter, ligesom man underhånden skitserede muligheden af at omdanne komiteen for industriel udvikling til et styrelsesråd for centrets virksomhed. Dette blev forhandlingsgrundlaget for sagens behandling under 20. Generalforsamling.

Som nævnt fremlagde de latinamerikanske lande et resolutionsforslag om nedsættelse af en forberedende komité til oprettelse af en egentlig særorganisation for industriel udvikling. Der forelå tillige som omtalt et af Storbritannien sammen med Danmark, Finland og Sverige udarbejdet resolutionsforslag, hvorefter Generalforsamlingen anmoder generalsekretæren og FN-kommisæreren for industriel udvikling om at gennemføre en ordning, hvorefter et program

for „Special Industrial Services“ skulle iværksættes i en forsøgsvis periode for 2 år, finansieret af FNs og særorganisationernes medlemsstater. I resolutionsudkastet gives der endvidere udtryk for, at de midler, der hidtil har været stillet til rådighed for FNs industrialiseringscenter, har været utilstrækkelige, og at der er behov for yderligere virksomhed fra centrets side.

Den danske repræsentant i udvalget, *folketingsmand Per Møller*, fremkom med et indlæg til støtte for resolutionsforslaget (jfr. bilag 6). I indlægget gives der udtryk for, at en øget indsats er nødvendig for at fremme u-landenes industrialisering. En styrkelse af FNs center for industriel udvikling var tiltrængt for at hidføre en bedre tilrettelæggelse af arbejdet, og i denne forbindelse burde centret lægge mere vægt på at iværksætte en praktisk oplæring af teknikere og fagarbejdere i u-landene. Endelig ville et styrket industrialiseringscenter kunne bidrage til en ordnet udvikling af den internationalisering af produktionen, som finder sted i større og større omfang, og som bringer landene nærmere og nærmere til hinanden.

De to resolutionsforslag indgik i langvarige underhåndshandlinger, hvorunder USA opgav sin hidtidige principielle modstand imod såvel enhver organisatorisk dannelse som en frivillig fond ved siden af FNs udviklingsprogram. USA blev medforslagsstiller af den endelige resolution.

Ifølge resolutionen vil FNs organisation for industriel udvikling (UNOID) få sit eget sekretariat under ledelse af en eksekutivdirektør, den hidtidige FN-kommisær for industriel udvikling, ægypteren Abdel Rahman, og sit eget styrelsesråd, Industrial Development Board. UNOIDs administrations- og forskningsudgifter skal afholdes over FNs almindelige budget, og dets driftsudgifter til udsendelse af eksperter og til industrialiseringsfremmende opgaver i øvrigt i u-landene skal finansieres gennem frivillige bidrag fra FNs og særorganisationernes medlemsstater, enten direkte til UNOID eller indirekte via FNs almindelige udviklingsprogram (østblokken udtrykte under forhandlingerne ønske om, at alle lande skulle kunne yde bidrag, men insisterede ikke på afstemning om dette spørgsmål).

I henhold til resolutionen har General-